

af 19. Februar 1861, foreskrevne 6 pCt. Afgift, som bortskænkes i velgørende eller almennyttigt Øjemed, hvilken Bevillingsmyndighed for de Midlers Vedkommende, der ere bortskænkede i almenvelgørende Øjemed, i Henhold til kgl. Resolution af 3. August 1870, kan udøves af Finansministeriet, medens Fritagelsen ellers udkræver særlig kongelig Resolution.

Af disse Fritagelser er den under Nr. 1 ommeldte foreslaaet bibeholdt.

Hvad den under Nr. 2 nævnte Fritagelse angaar, ligger det efter Ordene i Fd. af 12. September 1792 nær at antage, at derved nærmest er tænkt paa en vis Art af privat Velgørenhed, hvilket ogsaa bestyrkes ved de forud for Forordningens Udstedelse gaaende Forhandlinger, men i Praksis er Fritagelsen bleven fortolket som omfattende alle Arter af Brugs-, Indtægts- og Rentenydelse, der ikke skulle strække sig udover den begunstigede Persons Levetid, og det er ganske betydelige Midler, som ad denne Vej, om ikke for bestandig, saa dog for lang Tid, undrages Arvebeskatning.

At Fritagelsen i denne Udstrækning er uden Hjemmel i Forholdets Natur, turde være indlysende, men selv en mere begrænset Fritagelse for egentlige Pensioner og private Understøttelser har man ikke ment burde bibeholdes, dels fordi en saadan privat Velgørenhed ikke i og for sig kan have Krav paa den Støtte fra det offentlige Side, som ligger i Afgiftsfritagelsen, dels fordi det i hvert Fald er forbundet med saa stor Vanskelighed at afstikke de rette Grænser for Fritagelsen, at den, naar man ikke vil fastsætte rent vilkaarlige Normer, vil give Anledning til Tvivl og Stridigheder ved Lovens Gennemførelse.

Af de under Nr. 3 og 4 nævnte Fritagelser for den højere Afgift er den under Nr. 3 nævnte i Praksis bleven fortolket som kun omfattende Midler, der skænkes til den danske Stat, den danske Folkekirke og offentlige Stiftelser i snævrreste Forstand. Den har som Følge heraf ligesom den under Nr. 4 nævnte ikke haft nogen særdeles stor Betydning i Praksis, og man har fundet saa meget mindre Grund til at bibeholde disse Fritagelser, som deres Formaal i det væsentlige vil kunne fyldestgøres gennem den Administrationen forbeholdte Ret til at nedsætte Afgiften af Arvemidler, der bortskænkes i almenvelgørende eller andet almennyttigt Øjemed.

Man har ganske vist haft under Over-

vejelse, om ikke ogsaa denne Bevillingsmyndighed burde bortfalde, idet man med ikke ringe Føje kan gøre den Betragtning gældende, at der i Nutiden, hvor Staten paa saa mange Maader direkte støtter Kulturformaalene, ikke er den samme Grund som tidligere til ogsaa at støtte dem indirekte ved Afgiftslettelse, og at Staten ved at give sin Støtte denne sidste Form gør den afhængig af Tilfældigheder og til en vis Grad opgiver sin Raadighed over dens nærmere Virkemaade. Men det maa dog indrømmes, at navnlig den sidste Betænkkelighed taber en stor Del af sin Vægt, naar Fritagelsen som foreslaaet gøres fakultativ, saaledes at den offentlige Myndighed i hvert enkelt Tilfælde kan kontrollere, at den ikke faar en videre Anvendelse end af Loven tilsigtet, og man har derfor ikke villet bryde en i saa lange Tider hævdvunden Praksis, saa meget mindre, som man ikke kunde være sikker paa, at Opgivelsen af denne Praksis dog ikke i nogen Grad vilde mindske Lysten til testamentariske Dispositioner til Fordel for offentlige Formaal, eller, hvis saadanne træffes, vilde medføre, at det i endnu højere Grad end nu paalagdes de egentlige Arvinger at udrede Afgiften, hvorved den ret høje Beskatning af Penge, man ikke faar, kunde blive en urimelig Byrde.

Det er derfor foreslaaet, at der tillægges Administrationen Beføjelse til at nedsætte Afgiften af Arvemidler, der bortskænkes i almenvelgørende eller andet almennyttigt Øjemed, fra 12 pCt. til 6 pCt, hvorved der ydes de paagældende Formaal en Begunstigelse, der kvantitativt svarer til den nugældende.

I øvrigt er der foreslaaet forskellige Modifikationer i de hidtil gældende Regler paa dette Omraade. For det første har man opgivet den Forskel mellem de i snævrere Forstand velgørende og andre almennyttige Legater, at Afgiftsnedsættelser for de førstnævntes Vedkommende kan tilstaaes af Finansministeriet, medens der for de sidstnævntes Vedkommende udkræves særlig kongelig Resolution. Det kan ikke undgaas, at denne Forskel i Praksis faar Betydning med Hensyn til den større eller mindre Lethed, hvormed Afgiftsnedsættelsen opnaas, og da dette synes ubegrundet, har man fundet det rigtigst i det hele at overføre den heromtalte Bevillingsmyndighed til Finansministeren.

Overfor denne Udvidelse til den ene Side har man gjort en Indskrænkning til den anden. Det er meget almindeligt, at